

כתובתה יורשיה משביעין אותה, שלא עיכבה מנכסיהם בידה אחר מיתת האב.

ו**אם אינה תובעת כתובתה**, אלא רק תובעת ב-תפ מזונות, אין יורשין משביעין אותה שלא עיכבה משלהם בידה, עד שתתבע גם כתובה.

וקמפלגי רבי שמעון ותנא קמא, בפלוגתא דחנן ובני כהנים גדולים.

דתנן, מי שהלך למדינת הים ואשתו תובעת מזונות, חנן אומר: תשבע בסוף, היינו בשעת גביית הכתובה, ולא תשבע בתחלה בשעת תביעת מזונות.

נחלקו עליו בני כהנים גדולים, ואמרו: תשבע בתחלה, כשגובה מזונות, ובסוף כשגובה כתובתה.

ואם כן, רבי שמעון שאמר "כל זמן שתובעת כתובתה היורשים משביעים אותה", סבר כחנן, ורבנן שאמרו לעולם נשבעת אף למזונות, סברו כבני כהנים גדולים.

מתקוף לה רב ששת: אם זהו באור דברי רבי שמעון, האי [האם] שבועה זו יורשין משביעין אותה? בית דין משביעין אותה מיבעי ליה! ומדוע אמר רבי שמעון "יורשים משביעים אותה"?

אלא אמר רב ששת, אחא, זהו באור דברי רבי שמעון: שנינו במשנה — "הלכה מקבר בעלה לבית אביה, או שחזרה לבית חמיה ולא נעשית אפוטרופיא, אין היורשים משביעין אותה. ואם נעשית אפוטרופיא — יורשין משביעין אותה על העתיד לבא, ואין משביעין אותה על מה שעבר".

נפרעין מהם שלא בשבועה. משום שכל האומר לא לויתי כאומר לא פרעתי דמי:

שנינו במשנה: ונפרעת שלא בפניו לא תפרע אלא בשבועה:

אמר רב אחא שר הבירה — מעשה בא לפני רבי יצחק באנטוכיא, שבאה אשה להפרע מנכסי בעלה שלא בפניו,

ואמר: לא שנו שיכולה להפרע שלא בפניו, אלא לכתובת אשה, משום חנא. [היינו שיהיה חן האנשים בעיני הנשים לינשא להם, ולא יחששו שתאבדנה את כתובתן], אבל בעל חוב לא יפרע שלא בפניו, אפילו בשבועה.

ורבא אמר רב נחמן אפילו בעל חוב נפרע שלא בפניו בשבועה, כדי שלא יהא כל אחד ואחד נוטל מעותיו של חברו והולך ויושב במדינת הים, ואתה נועל דלת בפני לווין:

שנינו במשנה — רבי שמעון אומר: כל זמן שתובעת כתובתה היורשים משביעים אותה, ואם אינה תובעת כתובתה אין היורשים משביעים אותה.:

מקשה הגמרא: רבי שמעון אהייא? כלומר על איזו מהשבועות שנזכרו לעיל במשנה אמר רבי שמעון את דבריו?

אמר רבי ירמיה, אחא שנינו — "ונפרעת שלא בפניו לא תפרע אלא בשבועה", לא שנא לתביעת מזונות, ולא שנא לכתובה, צריכה להשבע כדי שבי"ד ירדו לנכסי הבעל להפרע מהם.

ואתא רבי שמעון למימר — כל זמן שתובעת